

ՎԱԶԱԳԱՆ ՀՈՎՀԱՆՆԻՍՅԱՆ

Ա Վ Ա Ր Ա Յ Ր ՈՒ Մ

Ոտքի ելավ Աշխարհն Հայոց՝ Հայրենյաց սուրբ սիրով լի,
Ծեր ու մանուկ՝ ոգին ամբողջ Հայաստանյայց աշխարհի.
Ոտքի ելավ Եկեղեցին հայրերով իր սրբազան,
Շուրթին՝ աղոթք, սրտում՝ ցասում, ձեռքին՝ սուրբ հաղթական:

Ամպերի պես երկու հսկա բանակները լեռնացան,
Տղմուտ գետի զույգ ափերին ծաղիկները դալկացան.
Շոնդացին ահեղագոչ զրանները երկուստեք,
Ու շողացին Ավարայրում հազարավոր հետ ու տեղ:

Կռվում էին փաշերն հայոց այնպես հուժկու, մուկցին,
Որ զարկերից նրանց հզոր սարն էր քնդում ահագին.
Զարկում էին և մերք ընկնում մոնչյունով ահաբեկու,
Խլում էին մահն իրարից՝ կյանք պարգևում մեկ-մեկու:

Ոտքի ելան բոլորը մեկ՝ հովիվ, ռամիկ ու ռանչպար,
Վրեժով էր լցվել Հայոց երկրում ամեն քուփ ու փար.
Ոտքի ելավ Եկեղեցին, խաչն իր կրծքին զերդ վաճան,
Շուրթին՝ աղոթք, սրտում՝ ցասում, ձեռքին՝ սուրբ հաղթական:

Եվ այն օրից Աշխարհն Հայոց ծնեց Վարդան ու Արտակ,
Որոնց կյանքով ոգի առավ երկիրը մեր բովանդակ.
Ու տե՛ս, այսօր, հողագնդի ամեն ծայրում հայր կա,
Հայր երկնի սրտում անգամ ունի արևն իր անմահ:

Ավարայրից ծնվեց օրն այս՝ կյանքով ազատ մեկընդմիշտ,
Որ ծաղկի է փոխել Հայոց երկրում ամեն վեճ ու վիշտ:
Յնձա՛, երկի՛ր, ցնձա՛ հավերժ դու հաղթական աշխարհում,
Զի այսօր էլ ունես փեղ հետ փաջ Վարդաններ դյուցազուն:

